

Eterna pace

Mihai Eminescu

Viața noastră e viața spumei
Și totuși, de-ar seca din fundu-i mare,
O altă mare-ar face lacrimi lumii.

Precum uitarea-i a durerii moarte
Astfel și moartea e uitarea vieții
Spre-a răsări din nou la altă soarte.

Da, e-o dorință mare, fără nume,
Pe care-n tot adâncul o cuprinde
Bătrânul haos născător de lume.

Atâtea lumi care rotesc în haos
Cu zborul lor măsurător de vreme,
În veci pe cale, neaflând repaos.

Astfel tot trec, ca și un roi e trece,
Și-n a lor fugă fierb și se-nfierbântă,
Plutind în veci prin universul rece.

Astfel e timpul, care lung străbate
Prin mii de veacuri, stăpânind în silă,
Născând și ucizând în lume toate.

Astfel e spațiu fără fund și fine,
Iar din încrucișarea - amundurora,
Născând mișcare, s-au născut lumine.

Căci timpu-i tatăl, iar genunnea-i mama,
Ia fiuel e mișcarea, e amorul,
E foc aprins ce arde pân-acuma.

Astfel rotind se-nvârt în jur de soare,
Pe când el însuși cu ele împreună
O lată clină-n veci o să doboare.

Din trei mișcări mișcarea lor se-adună,
Cu toți în jos, toți împrejur de sine,
Toți împrejurul altor fac cunună

Și-astfel din noapte s-a-nchegat lumine,
Căci prin mișcare s-au aprins cu toate,

Prin neodihnă ceru-ntreg se ține.

Și cine știi când ceasul lor va bate
Și cele trei inele s-or desface
Din a mișcării sfântă trinitate.

Și peste toți s-o-ntinde - eterna pace.

[1882]